

[Arbejdsministeren]

fra regeringens side, at det var et spark fra regeringens side, at vi nu kom med denne redegørelse til forligspartierne. Jeg er ulykkelig over, at hr. Arne Melchior har opfattet det sådan. Jeg vil gerne gøre hr. Arne Melchior opmærksom på, at denne redegørelse blev bebudet i statsministerens åbningstale i oktober. Dengang var det ikke noget spark i forhold til andre politiske partier. Så sent som i februar måned diskuterede vi det radikale venstres medejeforslag. Dengang roste hr. Arne Melchior regeringen for, at den ville komme med en redegørelse. Hvordan kan det så i maj måned – bortset fra den almindelige stigning i den parlamentariske temperatur, som uværgerlig altid indfinder sig ved folketingsårets slutning – pludselig blive til en provokation og et spark? Vi har netop hele tiden sagt, at vi ville prøve gennem en redegørelsesdebat at finde ud af de muligheder, der var i folketinget, og vi har da også loyalt orienteret forligspartierne, inden vi fremsatte redegørelsen. Jeg mener ikke, at der i én eneste formulering – hr. Arne Melchior nævnte vist heller ingen – er nogen provokation i forhold til forligspartierne i denne redegørelse. Det er faktisk et seriøst, velment forsøg på at finde ud af, om der overhovedet er mulighed for at komme videre i det danske folketing.

Man kan godt være tilbøjelig til at blive pessimistisk, når man har fulgt sådan en debat, for der har jo ikke ligefrem været overskud af god vilje i dag. Men er vi ikke næsten forpligtet, uanset alle taktiske hensyn, uanset alle disse partipolitiske spilfægtier, til alligevel at tænke en lille smule også på de mere langsigtede ting og prøve på trods af meningsforskelle at se, om vi kan finde grundlæggende enighed?

Jeg har ikke mange bemærkninger til hr. Kurt Hansens økonomiske filosofi. Jeg tror også, det ville sprænge rammerne for denne debat. Hr. Kurt Hansen har ganske ret i, at man ikke kan løse den nuværende økonomiske krise gennem en kollektiv dramatisk kontinuerlig sænkning af reallønnen i alle lande på én gang. Det er indlysende rigtigt. Omvendt kan man heller ikke løse krisen ad den vej, som hr. Kurt Hansen foreslår: jo mere lønnen bliver sat i vejret, og jo mindre tempoet og effektiviteten er i erhvervslivet, jo bedre er lønmodtagerne stillet. Det er næsten en endnu mere absurd påstand. Og da stort

set hele hr. Kurt Hansens indlæg bevægede sig på dette abstraktionsniveau, vil jeg undlade yderligere at kommentere det.

Jeg vil slutte af med at sige, at jeg tror trods alt – selv om man måske kan være, som jeg sagde det før, lidt mismodig over enkelte indlæg – at der stadig både i befolkningen og her i folketinget er en interesse for under en eller anden form at komme videre med denne sag. Det, jeg prøvede at sige til LO Bladet – det er et svar til hr. Alfred Hansen – var, at nu må det være den politiske kunst at omsætte denne interesse for nogle principielle reformer, der er i befolkningen, til noget politisk brugbart i folketinget, og det indbyder regeringen, som det også fremgår af redegørelsen, alle politiske partier til at medvirke til.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er arbejdsministerens mismodighed, som jeg godt forstår, og jeg er på en vis måde lige så bedrøvet selv, men jeg synes nu altså ikke, at bedrøvelsen skal strække derud, hvor ministeren tilsyneladende svarer uden at have hørt efter og uden at have forstået, hvad jeg sagde.

Jeg vil godt have lov til at erindre om, hvad jeg allerede har sagt i den debat, vi har haft her, for at få afklaret, hvad der lå i dette forlig. Jeg var rent faktisk den første, der konstaterede, hvad der lå i det. Jeg ridsede op, at jeg egentlig synes, det var lidt kedeligt at skulle stå her og diskutere dette, for nu var der jo indgået noget, der lignede et forlig, og så sagde jeg, at socialdemokratiet havde solgt retten til at sætte en lov om overskudsdeling i gang, i den tid forliget mellem socialdemokratiet, kristeligt folkeparti, CD og RV løber.

Og det mener jeg vi har fået konstateret, hr. minister, var præcist, så jeg må jo have kunnet læse det dokument.

En anden ting: ministeren siger, at socialistisk folkeparti har stillet en lang række krav om vetoret på ditten, datten og dutten. Her vil jeg også gerne have lov til at citere. Det, jeg sagde, var:

»Tiden må være inde til, at vi begynder at tale om vetoret til de ansattes valgte repræsentanter.«

Og det er jo noget ganske andet end at kræve vetoret i alle spørgsmål. Tiden må væ-